

Japan Chill Out

ญี่ปุ่น... ไม่ไกลเกินใจฝัน

การเดินทางท่องเที่ยวญี่ปุ่นครั้งแรก
ที่จะพาผู้อ่านไป Chill Out กับเมืองต่างๆ
ที่เต็มไปด้วยความงามและความประทับใจ
ใครอยากไปญี่ปุ่นด้วยตัวเอง ไม่ควรพลาด

ณ จันทร

ผลิตเพลินกับการอ่าน
สนุกสนานกับการเรียนรู้

Japan chill out ญี่ปุ่น...ไม่ไกลเกินใจฝัน

ณ จันทร

จัดพิมพ์โดย อ่านเพลิน สำนักพิมพ์

ในเครือ บริษัท เพชรประกาย จำกัด

81 ถนนเสรีไทย เขตมีนบุรี แขวงมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 5535 # 103 โทรสาร 0 2540 5568

Homepage : <http://www.phetpraguy.com>

สงวนลิขสิทธิ์ © อ่านเพลิน สำนักพิมพ์ พ.ศ. 2562

ห้ามทำการลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ นอกจากจะได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ณ จันทร.

Japan chill out ญี่ปุ่น...ไม่ไกลเกินใจฝัน.-กรุงเทพฯ : อ่านเพลิน, 2562.

272 หน้า.

1. ญี่ปุ่น-ภูมิประเทศและการท่องเที่ยว-ทสันทนาและวลี. 2. ญี่ปุ่น-
ความเป็นอยู่และประเพณี. I. ชื่อเรื่อง.

915.2

ISBN 978-616-441-545-4

บรรณาธิการ จารุณี จันทรลอยนภา

ออกแบบปก Evolution Art

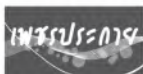
ออกแบบรูปเล่ม วิริยา พงศ์สุพัฒน์

ภาพประกอบ ณ จันทร

พิมพ์ที่ บริษัท พี เอ็น เค แอนด์ สกายพริ้นติงส์ จำกัด

5 ซอยมาเจริญ 1 แยก 1 แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กรุงเทพฯ 10160

จัดจำหน่ายโดย บริษัท เพชรประกาย จำกัด

81 ถนนเสรีไทย เขตมีนบุรี แขวงมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 5535 # 103 โทรสาร 0 2540 5568

Homepage : <http://www.phetpraguy.com>

จากกรุงเทพมหานคร

สู่...

มหานครโตเกียว

Chill out ไปใน...

ฮาโกเน่

ชิซุโอกะ

โอซาก้า

นารา

อิเมจิ

โกเบ

เกียวโต

และกลับมา chill ต่อ

ที่...

โตเกียว

หนังสือเล่มนี้เป็นฉบับเปลี่ยนแปลงใหม่ ข้อมูลบางอย่าง เช่น
ราคา pass ค่าเข้าสถานที่ อาจมีการเปลี่ยนแปลง โปรดเช็ค
ข้อมูลอีกครั้งก่อนการเดินทางตามรอยหนังสือ

จากใจสำนักพิมพ์

ถ้าให้เลือกประเทศที่อยากไปเที่ยวหนึ่งประเทศ เชื่อว่า “ญี่ปุ่น” คงเป็นหนึ่งในอันดับต้นๆ ของประเทศที่คนไทยอยากไปสัมผัส

นี่เอง...คงเป็นเหตุผลที่ทำให้เกิดหนังสือท่องเที่ยวประเทศญี่ปุ่น ขึ้นมามากมาย

ทั้งไกด์บุ๊กบอกข้อมูลตั้งแต่ขั้นตอนการซื้อตั๋วเครื่องบินไปจนถึง แนะนำสถานที่กิน ที่เที่ยว และอธิบายการเดินทางอันแสนจะยุ่งของ เส้นทางรถไฟในญี่ปุ่น

หรือจะเป็นหนังสือท่องเที่ยวด้วยตัวเอง ที่จะพาผู้อ่านเที่ยวไป พร้อมๆ กับผู้เขียน บอกรายละเอียดว่า ไปเที่ยวที่ไหน นอนที่ไหน กินอะไร ราคาเท่าไหร่ เบ็ดเสร็จทั้งทริปหมดไปกี่หมื่น

และบางเล่มอาจจะบอกเล่าถึงวิถีชีวิตของคนญี่ปุ่น มีวัฒนธรรม การกินอยู่ที่น่าสนใจอย่างไร มีเทศกาลงานบุญอะไรที่น่าสนใจ ประเทศนี้ สวยงามมากน้อยแค่ไหน เรียกได้ว่า ดึงดูดใจให้ผู้อ่านเมื่ออ่านจบแล้ว อยากจะซื้อตั๋วบินไปเที่ยวญี่ปุ่นซะเดี๋ยวนั้น

แล้วหนังสือเล่มนี้จัดอยู่ในหมวดหมู่ไหน??

ถ้าจะให้จำกัดความหนังสือเล่มนี้คงมีนิยามว่า...

“ไดอารี่บันทึกการเดินทางระหว่างอยู่ที่ญี่ปุ่น”

ไดอารี่เล่มนี้บันทึกการเดินทางของหนึ่งสาวที่บินเดี่ยวครั้งแรกในชีวิตออกจากเมืองไทยไปประเทศญี่ปุ่น จากนั้นก็จับมือกับเพื่อนคนไทยที่อยู่ญี่ปุ่นพากันเดินทางท่องเที่ยวไปในเมืองต่างๆ เริ่มจากโตเกียว ลงไปทางตอนใต้ ไล่จากฮาโกเน่ ไปชิซุโอะกะ โอซาก้า นารา ฮิเมจิ โกเบ เกียวโต แล้วย้อนกลับมาทำความรู้จักกับโตเกียวอีกครั้งอย่างลึกซึ้ง

ในระหว่างการเดินทาง สองสาวพบเจอกับเรื่องราวต่างๆ มากมาย ทั้งโหด มั่น และฮา ได้ซาบซึ้งใจกับมิตรภาพต่างเชื้อชาติจากชาวญี่ปุ่น ประทับใจกับความโชคดีที่ได้รับเสด็จสมเด็จจักรพรรดิและสมเด็จพระราชินีอย่างไม่คาดฝัน และที่สำคัญได้เก็บเกี่ยวความสวยงามของความเป็นญี่ปุ่นมาเรียงร้อยเป็นตัวอักษรให้ผู้อ่านได้เพลิดเพลินไปกับการเดินทางในญี่ปุ่นด้วย

พร้อมที่จะเดินทางไปท่องเที่ยวญี่ปุ่นกันหรือยังคะ

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

จากใจผู้เขียน

ญี่ปุ่น...เป็นจุดหมายปลายทางที่หลายคนใฝ่ฝันอยากจะเดินทางไปสัมผัส ผู้เขียนก็เป็นหนึ่งในนั้น

ก่อนหน้านี้จะตัดสินใจเดินทางไปญี่ปุ่น ผู้เขียนเคยฝ่งหัวกับข้อมูลเหล่านี้

ญี่ปุ่นขอวีซ่ายากมาก (ตอนนี้เที่ยวไม่เกิน 15 วันไม่ต้องใช้วีซ่า)
ยังเป็นผู้หญิงโสดเดินทางไปญี่ปุ่นคนเดียวยังหมดสิทธิ์
ถ้าไม่ได้ทำงานประจำ ไม่มีทางที่วีซ่าจะผ่าน
เงินในบัญชีมีก็แสนเหรออ จะขอวีซ่าไปญี่ปุ่น ต่ำกว่าแสนเขาไม่ให้นะ
ญี่ปุ่นเขาไม่พูดภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่นกันหรรอก พูดแต่ภาษาตัวเอง
ค่าครองชีพที่ญี่ปุ่นสูงมาก จะไปเที่ยวญี่ปุ่นใช้เงินไม่ใช่น้อยๆ นะ
 ฯลฯ

ยังมีอีกสารพัดข้อมูลที่ทำให้ผู้เขียนรู้สึกท้อแท้ใจทุกครั้งเวลาคิดว่า

“ฉันอยากจะไปเที่ยวญี่ปุ่น”

แต่ในที่สุด “ความฝันที่จะสัมผัสดินแดนซาอุดีอาระเบีย” ก็ชนะความกลัวทั้งหลาย ผู้เขียนเริ่มหาข้อมูลเกี่ยวกับประเทศญีปุ่น บวกกับเพื่อนสนิทที่กำลังศึกษาอยู่ที่ญีปุ่นคะยันคะยอว่า “เมื่อไหร่จะมาสักที” ก็เลยตัดสินใจว่า

“เฮลละ เป็นไงเป็นกัน ลองดูสักตั้ง”

หลังจากนั้นก็ใช้เวลาหลายเดือนในการเก็บข้อมูล เตรียมเอกสารสำหรับการขอวีซ่า และการวางแผนการเที่ยวญีปุ่นก็เริ่มต้นขึ้นจนสำเร็จในที่สุด ฉันได้เดินทางไปญีปุ่นสมใจ

ทุกสิ่งทุกอย่างผ่านไปได้ด้วยความราบรื่น ถึงแม้ว่าจะไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่ก็ทำให้ผู้เขียนรู้ว่า “ไม่มีอะไรยากเกินความตั้งใจของเรา” ที่สำคัญ การไปเที่ยวญีปุ่นด้วยตนเองเป็นเรื่องไม่ยากอย่างที่หลายคนคิด

สิ่งสำคัญคือ ค้นหาข้อมูลเพียงพอ มีความพร้อมด้านการเงินที่พอเพียงกับแผนการท่องเที่ยวของตัวเอง และ “มีใจ” จะไปอย่างเต็มเปี่ยม แค่นี้คุณก็สามารถติดปีก บินไปสัมผัสประเทศญีปุ่นได้แล้ว

คุณผู้อ่านท่านไหนที่ยังไม่แน่ใจ ลองเดินทางไปญี่ปุ่นผ่านตัวอักษร
ของผู้เขียนก่อนก็ได้ บางที...บางตัวอักษรอาจจะช่วยจุดประกายไฟฝันการ
เดินทางของคุณให้สว่างไสวขึ้นมาอีกก็ได้

การเดินทางไม่ได้ทำให้เราได้ท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว
หากแต่การเดินทางทำให้เราได้ประสบการณ์และได้เรียนรู้โลก
ใบนี้ให้กว้างมากกว่าเดิม
ไม่ว่าคุณจะเดินทางในเมืองไทยหรือประเทศไหนๆ ในโลกก็ตาม

ณ จันทร

จุดหมายปลายทาง

15 ตัดปีก...เห็นฟ้าลุ่มหวนครโตเกียว

- 16 สาวโสด เดินทางคนเดียว มันช่างน่าสงสัย???
- 20 ขึ้นเครื่องบินครั้งแรกทำไมมันยากแบบนี้
- 22 ประสบการณ์บนเครื่องบินที่พูดได้คำเดียวว่า “งงได้อีก”
- 24 สวิสตี...ญี่ปุ่น
- 30 โตเกียวต้นฤดูใบไม้ร่วงที่แสนจะมีดีเร็ว
- 32 แม่เจ้า!!! นี่หอพักหรือวังหนู
- 36 คอสเพลย์บางตาที่ฮาราจูกุ

43 นั้โกมิแมชชีนย่อนเวลากี่โตเกียวดิสเนย์แลนด์ ดินแดนแห่งโลกจินตนาการ

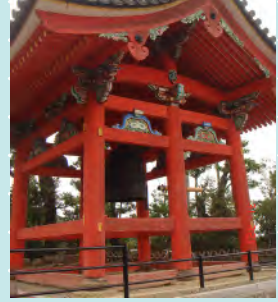
44 มาเพราะอยากแบ้ว

55 HAKONE ปั่นเขาไข่ดำ ดำดิ่งทะเลสาบ

- 56 สะพายเป้ร่อนเร่นอกโตเกียว
- 60 HAKONE เมืองตากอากาศในฝัน
- 70 ล่องลอยบนกระเช้าลอยฟ้า
- 76 พวกเราคือเหล่าโจรสลัดแห่งทะเลสาบอาชิ
- 82 เร็วสุดใจกับรถไฟชินกันเซน
- 88 รู้จักญี่ปุ่น...ผ่านคนญี่ปุ่น

99 ตะลุย SHIZUOKA บุคสุสานโชกุน ประหลาดใจหาดทรายดำ ตามหาบ้านมารุโกะ

100 Good Morning Shizuoka

112 Hello Osaka

119 หลงรัก NARA เมืองเก่า วัดใหญ่ และใบไม้สีแดง

120 นารา...เมืองแห่งมรดกโลก

122 อลังการวัดใหญ่โทไดจิ

128 รับเสด็จสมเด็จพระจักรพรรดิและ
สมเด็จพระจักรพรรดินีแห่งญี่ปุ่น

134 เจอจนได้ใบไม้สีแดง

141 KYOTO การผสมผสานระหว่างความเก่า อันทรงคุณค่ากับความใหม่อันน่าตื่นตา

142 เกียวโต...เมืองนี้ไม่มีเบื่อ

144 วัดคิโยมิซุ วัดน้ำใสร่อยร้อยใจ

152 ชมวัดทอง Kinkakuji และสวนหินแบบเซน

158 ค่ำคืนอันแสนหวานที่ BAKPAK HOSTEL

163 HIMEJI เมืองเจ้าหญิงน้อย ปราสาทสวย KOBE เมืองปากอ่าวสุดแสนโรแมนติก

164 ไปเยี่ยมเจ้าหญิงที่ฮิเมจิ

170 พาสปอร์ตหาย...ช่วยแล้ว!

172 แผ่นดินไม่ไหว แต่หัวใจกลับสั่น...ที่โกเบ

178 เมื่อถึงคราว (จำเป็นต้อง) นั่งแท็กซี่ญี่ปุ่น
ที่เชื่อว่าแพงเวอร์

183 KYOTO เกี่ยวเก่าโหรก็ไม่อ้อม

184 วังเก่า ศาลเจ้า และวัดเงิน

195 YOKOHAMA ไข่น้ำทาวนิในญี่ปุ่น

196 ฟาร์มไสแต่ใจสดชื่นที่ไชน่าทาวน์

204 ซูชิหมุนที่ชิบูยะ

209 ตะลุย TOKYO เกี่ยว ODAIBA, GINZA, AKIHABARA และ BIRD EYES VIEW ที่ TOKYO TOWER

210 ฟาร์มสโกลีที่โอไดบะ

216 ย่านหรรษา...กินซากกลางโตเกียว

220 ว้าว...โตเกียวทาวเวอร์

225 โตเกียว...เกี่ยวได้ไม่มีเบื่อ

226 ตระการตาที่ตลาดปลา TSUKJI

230 อาซากุสะ...ไม่ไปไม่ได้

234 แดดจางที่พระราชวังอิมพีเรียล

238 ละเลียดอาหารอิตาเลียนใจกลางโตเกียว...เข้ากัน (ตรงไหน?)

243 ตะลุย TOKYO ส่งท้าย GOODBYE JAPAN

244 ส่งท้ายญี่ปุ่นที่ชินจูกุ

248 กลับหอพักเตรียมกลับบ้านเมืองไทย

250 Goodbye Japan

253 SPECIAL ZONE

- 254 ร้านสะดวกซื้อในญี่ปุ่น
- 255 สถานีรถไฟที่ญี่ปุ่น
- 256 บนรถไฟและรถไฟด่วนชินกันเซน
- 257 ห้องน้ำที่ญี่ปุ่น
- 258 การทิ้งขยะของคนญี่ปุ่น
- 259 โมเดลอาหารและขนมเหมือนจริงยิ่งกว่าจริง
- 260 ของฝากจากญี่ปุ่น
- 261 เด็กๆ ไปทัศนศึกษา
- 262 เครื่องรางและป้ายอธิษฐานตามวัดและศาลเจ้า
- 263 ตู้ไปรษณีย์ของญี่ปุ่น
- 264 การขอวีซ่าญี่ปุ่น
- 265 JAPAN RAIL PASS
- 266 การค้นหาเส้นทางรถไฟใน Hyperdia
- 268 การแลกเงินเยน
- 269 พกพาไปสันทนาที่ญี่ปุ่น

...ขอบคุณ...

พ่อแม่

อาโกว

ป้าต๋อม

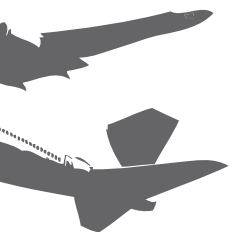
วิฑูรย์

อาชามีจิงและครอบครัวสุกียามา

คุณพี่อีโรซี่

มาเมะ

[ตัดปีก...เหินฟ้า
สู่มหานครโตเกียว]

สาวโสด เดินทางคนเดียว มันช่างน่าสงสัย???

ตามเวลาของการบินของฉันคือ 6 โมงเช้า แต่ด้วยความตื่นต้น
บ้าเห่อ และกลัวตกเครื่อง จึงได้นัดแนะให้วิทยุเพื่อนเลิฟมารับตั้งแต่ตี 2
เพื่อไปถึงสุวรรณภูมิตี 3 พอติดกับเวลาที่เปิดให้เช็คอิน

แต่ดูเหมือนวิทยุจะตื่นตื่นยิ่งกว่าฉัน จึงมารับตั้งแต่ยังไม่ตีหนึ่ง
ผลปรากฏว่า เรามายืนหน้ามินิพวงอยู่หน้าเคาน์เตอร์เช็คอินตั้งแต่ยังไม่
ตี 2

ไม่เป็นไร ไหนๆ ก็จะต้องจากเมืองไทยและอาหารไทยไปตั้ง 12 วัน
(พูดยังกับสัก 2 ปี เวอร์จริงๆ เลยฉัน) เลยขอสั่งลาอาหารไทยด้วยกะเพรากุ้ง
ไข่ดาวให้เต็มอ้อม ก่อนที่จะต้องกินข้าวปั้น ราเม็ง และขนมปังประทั่งชีวิตที่
ญี่ปุ่น

เมื่อท้องอึดตาก็ชักจะปิด สุวรรณภูมิตอนตี 2 ดูเจียบสงบเหมาะแก่
การนอน แต่แสงไฟในตัวอาคารก็ไม่เป็นใจ เพราะสว่างจ้าจนข่มตายังไงก็
นอนไม่หลับ

....

....

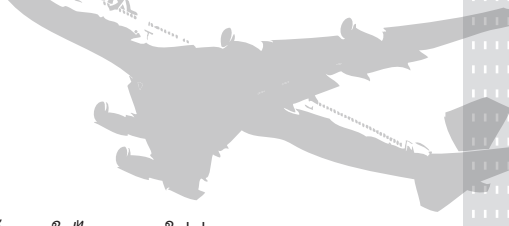
....

ตี 3 เป๊ะ เคาน์เตอร์เช็คอินของสายการบิน Northwest ก็เปิด ฉัน
รีบเซ็นกระเป๋าไปต่อคิวที่ไม่ค่อยจะยาวสักเท่าไร คิวไหลไปอย่างรวดเร็วจน
ถึงคิวของฉัน พนักงานสาวเริ่มสอบถาม

เดินทางที่ท่านคะ...คนเดียวคะ...ฉันตอบ

ไปทำอะไรที่ญี่ปุ่นคะ...ไปเที่ยวคะ

จะกลับวันไหนคะ...6 พฤศจิกายนคะ

กระเป๋าดูเหมือนนี่เป็นคนแพ็คเองใช่ไหมคะ...ใช่ค่ะ
มีใครฝากของที่ไม่ว่าคืออะไรใส่ไปในกระเป๋านี้ไหมคะ...ไม่มีค่ะ
มีอาวุธของมีคมในกระเป๋านี้ไหมคะ...ไม่มีค่ะ
กระเป๋านี้จะเอาขึ้นไปบนเครื่องบินของเหลวไหมคะ...มีลิปกลอสอันเล็กๆ

แค่ 10 มิลลิลิตรค่ะ

หลังจากเจ้าพนักงานที่สอบถามต่างๆ นานาตามธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว
ก็บอกให้รอสักครู่ แล้วก็เดินไปซุบซิบๆ กับเจ้าหน้าที่อีกคน
ฉันคิดในใจ ...ตู่มีปัญหาอะไรเล่าเนี่ย...

ไม่นานนักเจ้าหน้าที่ก็เดินกลับมา และพาฉันไปออก Boarding Pass
 โชคดีที่ฉันเลือกที่นั่งมาแล้วจากเว็บไซต์ของสายการบิน เลยไม่ต้องยุ่งยาก
พอฝากกระเป๋าเรียบร้อยแล้ว ก็รอเข้าไปในส่วนผู้โดยสารขาออก โดยไม่รู้
สักนิดว่า จะต้องโดนตรวจแบบละเอียดยิบในส่วนผู้โดยสารขาออกนั้น

ที 4 กว่า ฉันก็โลว์ทूरย์กลับบ้าน และพาตัวเองเข้าไปรอขึ้นเครื่อง
ด้านใน จนได้เวลาขึ้นเครื่องคนก็มาต่อแถวตรวจครั้งสุดท้ายกันยาวเหยียด
ที่โดยมากเป็นฝรั่ง เนื่องจากไฟล์ทนี้จะไปทรานสิทเครื่องที่โตเกียว แล้วต่อเครื่อง
ไปยังฮอนโนลูลู เกาะฮาวาย จึงไม่ค่อยเห็นคนไทยนัก

คิวค่อยๆ ไหลไปเรื่อย จนมาถึงคิวของฉัน เมื่อเจ้าหน้าที่รับพาสปอร์ต
ไปดู เธอก็พูดใส่วิทยุที่อยู่ในมือทันที

เปิ้ลๆ พาสปอร์ตหมายเลข....นี่มีอะไรเธอ

ฉันได้ยินเสียงคำตอบบว่า

...ตรวจให้หนัก...

...เวรแล้ว...

ฉันคิดในใจ เกิดสงสัยอะไรฉันรี

พนักงานคนนั้นเชิญฉันไปตรวจพิเศษทันที

“ถอดรองเท้าแล้วยืนบนนี้เลยคะ”

“บนนี่” ที่เธอก็คือแทนสี่เหลี่ยมขนาดฟุตคูณฟุต สูงประมาณ 1 ฟุต
ฉันทำตามเธอทันทีด้วยท่าทางที่พยายามทำด้วยความสบายใจ ไม่
ทำท่าทางตระหนกตกใจหรือมีพิธีให้กลายเป็นน่าสงสยไปกันใหญ่ ในใจก็
คิดว่า

...ฉันจะไปเที่ยวนะเพีย ไม่ได้ไปขายตัวหรือเอายาบ้าไปขายที่ญี่ปุ่น..

เจ้าหน้าที่สาวเข้ามาตบๆ ตะๆ ตามตัวของฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า

“เรียบบร๊อยค่ะ”

ฉันลงจากแท่น ใส่รองเท้า และมาที่กระเป๋แปะของตัวเองที่วางอยู่บนโต๊ะ
รอการรื้อค้นตรวจสอบเป็นรายการต่อไป

“ขออนุญาตนะคะ” เจ้าหน้าที่เอ่ยปากก่อนเปิดกระเป๋าฉัน ฉันพยัก
หน้า แล้วคิดในใจ

...รื้อแล้วเก็บให้เหมือนเดิมแหละ ฉันอุตส่าห์จัดมา...

เจ้าหน้าที่หยิบเสื้อผ้า ข้าวของ เครื่องสำอาง ไม่เว้นแม้แต่มีมอริตดู
สมุดบันทึกที่ฉันเอาไว้จดสิ่งต่างๆ นานา ซึ่งเป็นข้อมูลการเดินทางที่ญี่ปุ่น

เมื่อค้นจนพอใจและเห็นว่า ฉันคงไม่ได้พกยาบ้า ยาอี หรือยาเสพติด
ทุกสายพันธุ์ไปขายที่ญี่ปุ่นแน่ๆ ก็ปล่อยให้ฉันเข้าไปรอขึ้นเครื่อง

“เฮ้อ...”

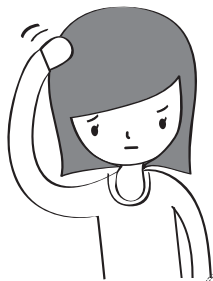
ฉันถอนหายใจ กว่าจะขึ้นเครื่องออกนอกประเทศได้นี้ก็ลำบากจริงๆ
นะเนี่ย แต่จะไปโทษเจ้าหน้าที่ที่บางทีก็ต้องตรวจละเอียดียบกับสาวไทย โสด
และสวย (อันนี้คิดเอง) ที่เดินทางโดยลำพัง (อย่างฉัน) ไม่ได้

เพราะก็รู้ๆ กันอยู่ว่า หญิงไทยจำนวนมากไปสร้าง ซื่อเสีย ไว้ที่ญี่ปุ่น
และประเทศอื่นๆ ไว้อย่างไรบ้าง ก็คงไม่ใช่เรื่องแปลก หากว่าฉันอาจจะเป็น
หนึ่งในหญิงสาวที่เดินทางไปพร้อมยาเสพติดหรือจะไปขายตัว!

สนามบินสุวรรณภูมิตอนตีสอง โถง และเงียบสงบ

ขึ้นเครื่องบินครั้งแรก ทำไมมันยากแบบนี้

ได้เวลาเดินทางกันสักที ความตื่นเต้นเริ่มมาเยือนนิดๆ เพราะสายการบิน Northwest เป็นสายการบินสัญชาติอเมริกัน แล้วฉันจะสื่อสารกับแอร์โฮสเตสรู้เรื่องไหมนี่ ภาษาอังกฤษยังไม่แข็งแรงอยู่ด้วย

แต่ความกังวลก็คลาย เมื่อแคโพล์หน้าเข้าไปในเครื่องก็เจอแอร์สาวไทยยืนหน้าแล้มแหม่มขอยรอต้อนรับอยู่แล้ว

“15F เดินตรงไปทางนี้ค่ะ”

ฉันเดินไปตามทางที่พี่แอร์บอก ว่าแต่

...ไอ้เลขที่นั่งนี่เขาดูกันตรงไหนล่ะเนี่ย...

เซ่อ (หรือเรียกว่า “โง่”) ได้อีกจริงๆ

ฉันพยายามดูที่หลังที่นั่ง เพื่อจะแปะอยู่ด้านหลังเหมือนรถทัวร์ บ.ข.ส.

...เวร ไม่มี...

ดูที่ด้านหน้าสิ

...อ้าว ไม่มีอีกเหมือนกัน เอาเว้ย เขาดูกันตรงไหนล่ะ...

ผู้โดยสารที่ตามมาเริ่มเดินไม่ได้ เพราะมีฉันยืนเอ๋อ หาเลขที่นั่งไม่เจอขวางทางอยู่

...ใจเย็นๆ หลบให้คนอื่นไปก่อน...

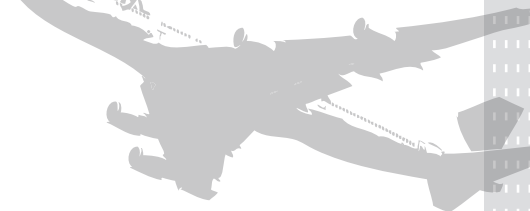
ฉันหลบฉากเข้าที่นั่งที่ยังไม่มีเจ้าของ ปล่อยให้ผู้โดยสารคนอื่นๆ เดินไปหาที่นั่งตัวเอง

มันอยู่ตรงไหน...เลขที่นั่งจำอยู่ตรงไหนจ๊ะ

ฉันก้มๆ เงยๆ มองหาจากที่นั่งบริเวณที่ตัวเองยืนหลบอยู่

...โอ๊ะ นั่นไง เจอแล้ว...

อยู่บนหัวของเรา ตรงที่เก็บกระเป๋าตัวเอง

ที่นั่งที่ฉันจองไว้เป็นที่นั่งตัวที่ 2 จากที่นั่ง 4 ที่อยู่แถวกลาง ส่วนที่นั่งริมหน้าต่างทั้งสองด้านเต็มไปด้วยเรียบร้อยแล้วตอนที่เข้าไปคลิกเลือกในเว็บไซต์ เลยอดดูท้องฟ้าสวยๆ ยามเช้าเลย เสียดายชะมัด แต่ก็คิดในใจว่า ไม่เป็นไรหากลับได้นั่งติดหน้าต่าง ไว้รอตอนนั้นละกัน (ลืมไปว่ากลับตอนค่ำ)

ปรากฏว่าฉันเลือกที่นั่งได้เก่งมาก เพราะรายล้อมเป็นบุรุษเพศทั้งสิ้นที่นั่งด้านซ้ายมือสองที่เป็นชายหนุ่มชาวต่างชาติที่ไม่รู้เหมือนกันว่าชาติไหน รู้แต่ว่าเอเชียแน่แหละ ส่วนที่นั่งทางขวามีหนุ่มจีนมานั่ง แต่นั่งได้ไม่นานแอร์ๆ ก็มาเรียกให้ไปนั่งอีกที่หนึ่ง ฉันก็เลยมีที่ว่างอีกที่เป็นของตัวเอง ยังโชคดีจะได้ลุกไปเข้าห้องน้ำได้ง่ายหน่อย

ประสบการณ์บนเครื่องบิน ที่พูดได้คำเดียวว่า “งงได้อีก”

เมื่อเครื่องบินไต่เพดานบินจนได้ระดับ สัญญาณให้รัดเข็มขัดดับลง พี่ๆ แอร์ฯ ซึ่งมีทั้งแอร์ฯ ไทย แอร์ฯ ฝรั่ง และแอร์ฯ ญี่ปุ่น ก็เริ่มปฏิบัติหน้าที่ แจกหูฟัง หนังสือพิมพ์ ฉันรับเคลิโนวส์มา 1 ฉบับ หลังจากนั้นพี่แอร์ฯ ก็มา เสิร์ฟอาหาร

เช้าๆ ในวันที่ตอนนอนแบบนี้ ฉันกินอะไรไม่ลง จึงได้แต่ละเลียดข้าว ไปนิดหน่อยกับน้ำส้ม 1 แก้ว แล้วก็ขอนอนเอาแรง เมื่อไปถึงญี่ปุ่นจะได้มีแรง ไปเที่ยวต่อ

...

...

...

ข่มตาไปกว่าสิบนาที แต่ให้ตายเถอะ ทำยังไงก็นอนไม่หลับ ลูกไป เข้าห้องน้ำดีกว่า

ห้องน้ำในเครื่องบินนี้มันเล็กจริงๆ นะเนี่ย ฉันจัดการธุระส่วนอย่าง รวดเร็วเพราะกลัวผู้โดยสารคนอื่นมารอ พอเรียบร้อยแล้ว เสียงเจ็คนสนิท ก็กระแทกเข้ามาในความคิดของฉัน

...ก่อนกดชักโครกให้ลุกขึ้นมาก่อนนะแก ไม่งั้นก้นของแกจะติด อยู่กับชักโครกแน่...

โอเคเจ้ จำได้แม่นเลย

ฉันทำตามทีเจ้บอก จึงเห็นว่า ห้องน้ำในเครื่องบินเขาใช้ระบบดูด อากาศวูบเข้าไป อะไรที่เราร่างถ่ายเทลงไปในชักโครกก็จะหาวับไปอย่างรวดเร็ว เพราะแรงดูดนั่นเอง

กลับมาวันที่ ปรากฏว่าหนุ่มที่นั่งข้างๆ กำลังเปิดหนังสือ
...เอ่อ แบบว่าอยากดูบ้าง เขาเปิดกันยังไงเธอ...
...อ้อ ข้างๆ มีริโมทอยู่นี่นา ว่าแต่เอามันออกมายังงัยกัน แล้วไอ้หุฟฟิง
นี่รู้เสียมันอยู่ตรงไหนหว่า...

ทั้งหมดทั้งสิ้นนี้ คนที่ขึ้นเครื่องบินอยู่เป็นประจำคุ้นชินเป็นอย่างดี
แต่สำหรับคนที่เพิ่งเคยขึ้นเครื่องบินครั้งแรก มันเป็นเรื่องที่สับสน งุนงง เอ้อเธอ
มากๆ จะถามคนข้างๆ ก็ไม่กล้า เพราะคงสับสนเหมือนกันไม่รู้เรื่อง จะถามแอร์ฯ
ก็อาย เอาละ ลองดูเองจะเป็นไร

สำรวจอยู่ไม่นาน ฉันก็แงะเอาริโมทออกมาจากที่เก็บได้
เอาละ ต่อไปก็ต้องหาหุฟฟิงมันอยู่ไหนนะ อ้อ อยู่ตรงที่เท้าแขน
ด้านซ้ายของเรานี่เอง

เอาละ ต่อไปก็เป็นขั้นตอนการเปิด ฉันปลูกปล้ำกับเมนูภาษาอังกฤษ
ล้วนๆ ให้เลือกดูหนัง ฟังเพลง หรือจะดูสารคดี และอื่นๆ ก็เข้าสู่หน้าที่ต้องการ
ไม่ได้สักที

...เวรจริงๆ หมดความอดทนแล้ว นอนดีกว่า

เอ๋ม.. ว่าแต่แก้อันนี้เขาเอนกันตรงไหนเธอ???

สุดท้ายก็หาที่เอนแก้อันนี้ไม่เจอ เลยต้องนั่งหลังขดหลังแข็งไปตลอด
6-7 ชั่วโมง

...

จนกระทั่งบนจอด้านหน้าบอกไว้ว่าอีกไม่กี่นาทีเราจะแล่นเข้าสู่สนามบิน
นานาชาติฉินเจียงแล้ว โอ๊ะ ตื่นเต้นๆ จะได้เหยียบแผ่นดินในฝันแล้ว หวังว่าจะ
ไม่มีปัญหากับด่านตรวจคนเข้าเมืองนะ

สวัสดี...ญี่ปุ่น

เมื่อประตูเครื่องบินเปิด ผู้โดยสารคนอื่นๆพากันเดินฉับฉับๆไปตามทาง ฉัน (ทำ) เดินฉับฉับตามคนอื่นไปด้วย (แบบงงๆ)

พอถึงจอมอนิเตอร์ที่บอกตารางเที่ยวบิน หลายคนหยุดดู

...เอ่อ ดูอะไรเหรอ หยุดดูบ้างดิ...

แต่ก็มีอีกหลายคนที่เดินผ่านไปเฉยเลย ไม่เหลียวมอง ไม่ขายตา ไม่สนใจจอแม้แต่นิดเดียว ทำเหมือนคนไม่รู้จักและไม่จำเป็นต้องแวะทักทาย

...ทำไมบางคนเดินผ่าน บางคนหยุดดู ว่าแต่เขาดูอะไรกัน...

ฉันยังสงสัย และก็พยายามจะดูว่ามันคือจอที่บอกอะไรกันแน่ !!!!

โชคดีเหมือนฟ้ามาโปรด เพราะพี่คนหนึ่งของฉันจำหน้าได้แม่นกำลังยืนส่องอยู่หน้าจอนี้พอดี ฉันเลยเสียบๆ เคียงๆ ถาม

...เอ่อ จากนั้นต้องไปที่ไหนต่อคะ...

พี่หันหน้ามามอง แล้วก็ถามกลับ

...มาลงที่โตเกียวหรือไปฮอนโนลูลูต่อล่ะคะ ถ้าลงโตเกียวก็ไปตรวจคนเข้าเมือง แล้วเอากะเป๋ไปได้เลย ถ้าไปฮอนโนลูลูก็ต้องไปต่อเครื่องคะ...

...มาลงโตเกียวคะ ขอบคุณมากนะคะ...

ได้ความล่ะ ฉันเดินต่อไปตามทางที่เขาพากันเดินไป

พอลงบันไดเลื่อนก็เจอด่านตรวจคนเข้าเมือง เจ้าหน้าที่ชายหน้าตาเหมือนไม่รับแขกเท่าไร รับพาสปอร์ตพร้อมกับใบกรอกสำหรับคนเข้าเมืองไปดู แล้วก็พูดฮัมฮัมในลำคอว่าอะไรสักอย่าง

อะไรนะคะ...

เจ้าหน้าที่เอาใบที่ฉักรอกไว้มาวางกระแทกตรงหน้า แล้วชี้ไปที่ที่อยู่
ที่โตเกียวที่ฉักรอกไว้

...อ้อ ที่อยู่ของเพื่อนที่จะมาพักด้วยคะคุณพี่ขา...

...เขียนลงไปด้วย...

เจ้าหน้าที่บอกเสียงพูดอยู่ในลำคอเช่นเดิม

ฉันเขียนลงไปว่า ที่อยู่ของเพื่อน รวมถึงเขียนชื่อของเพื่อนลงไปด้วย

เจ้าหน้าที่บอกให้เอานิ้วชี้ทั้งสองข้างไปจิ้มตรงที่วาง จะได้สแกนนิ้ว

ฉันทำตาม

วางไปสักพัก

...เอาออกได้ยังหว่า...

ฉันเห็นว่ามันนานพอที่จะสแกนเสร็จแล้ว จึงเอาออก ปรากฏว่า
มันยังไม่เสร็จ เจ้าหน้าที่ส่งเสียงเข้มมาว่า

...ให้เอามาวางอีกครั้ง ยังไม่เสร็จ...

โอเคยะ วางใหม่ก็วาง

เฮ้อ กว่าจะเสร็จ ทำเอาเครียด ยิ่งงงๆ เกร็งๆ อยู่ด้วย

ผ่านด่านโหดมาได้ก็มาถึงที่เอากระเป๋า ฉันไปถึงก็ยืนต่อแถวอยู่ที่
สายพานแรกเลย ยืนรอสักพัก

...เอ๊ะ ทำไมกระเป๋าเราไม่มาล๊ากทีนะ มันชักจะยังงั้นแล้วเนี่ย...

แต่พอแหงหน้าไปดูที่จอบอกว่าสายการบินไหน กระเป๋าจะมาลงที่
สายพานไหนก็ได้คำตอบ

เวรกรรม เทียวบินของฉันมันอยู่สายพานที่ A5 แล้วนี่มัน A1 ว๊อย
มายืนทำอะไรตรงนี้กันยะหล่อน

พอรู้ว่ากำลังปล่อยไก่ตัวที่เท่าไรไม่รู้ตั้งแต่ขึ้นเครื่องจากเมืองไทย
จนมาถึงลงเครื่องที่ญี่ปุ่น ก็รีบเดินไปที่สายพาน A5

...นั่นไง กระเป๋าของฉันมาแล้ว เอาละ ได้กระเป๋าแล้ว ว่าแต่ไปที่ไหน
กันต่อล่ะเรา...

หันซ้ายแลขวา คนเดินกันให้วุ่นไปหมด แล้วเขาไปไหนกันต่อหรือ
เห็นหลายคนลากกระเป๋าทิ้งไปไหนที่เคาน์เตอร์ที่เรียงรายกันอยู่ นั่นไง สงสัยจะเป็น
ศุลกากร เอาละ ลุยกันเลย

ฉันลากกระเป๋ายังช่องที่มีเจ้าหน้าที่ผู้หญิง เพราะคิดว่าน่าจะใจดี
กว่าผู้ชาย แต่ปรากฏว่า ช่องที่มีอีตาเจ้าหน้าที่ชายดันว่างพอดี เลยโดนเรียก
ไปช่องโน้น เจ้าหน้าที่รับพาสปอร์ตฉันไปดู

...มาทำอะไรที่ญี่ปุ่น... มาเที่ยวค่ะ

...มาอยู่กี่วัน... 12 วันเจ้าค่ะ

...พักอยู่ที่ไหน... พักหอพักของเพื่อนที่เรียนอยู่ที่โตเกียวค่ะ

...OK. เรียบร้อย... เจ้าหน้าที่พูดพร้อมยื่นพาสปอร์ตคืนให้ฉัน

เฮ้ย เสร็จแล้วหรือ ไหนเสียงล้อเสียงเล่าอ้างว่าด่านที่ญี่ปุ่นโหด มัน
ฮา ทำไมมันเสร็จเรียบร้อยรวดเร็วแบบนี้ ทำเอาฉันงุนงงไม่แน่ใจ โอ้หลักฐาน
ต่างๆ นานาที่ขนมาจากเมืองไทยยังไม่ได้หยิบออกมาโชว์กันเลย

แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว เมื่อไม่มีปัญหาจะมายืนงอแงอยู่ไย รีบไล่หัวไป
ลียะ

ฉันบอกตัวเองแล้วลากกระเป๋ากลับไปทันที

...เอ่อ ว่าแต่ไปไหนต่อล่ะ...

มีอีกสักด่านสองด่านที่จะตรวจไหม แต่เห็นเขาลากกระเป๋ากลับไป
ทางประตูเหลืองๆ นี่นา ฉันลากตามไป อ้าว นี่มันออกมาแล้วนี่

“...ป้าอยู่นี่”

เสียงป้าต่อมร้องเรียกดังมากระแทกโสตประสาท (ป้าต่อมคือเพื่อน
สนิทสมัยมหาวิทยาลัยของฉัน ด้วยความที่ชอบทำตัวเป็นห่วงเป็นใยเพื่อน
เหมือนญาติผู้ใหญ่ เพื่อนๆ เลยพร้อมใจกันเรียกป้าด้วยประการฉะนี้)

“ป้าต่อม”

น้ำเสียงฉันดีใจและโล่งใจ